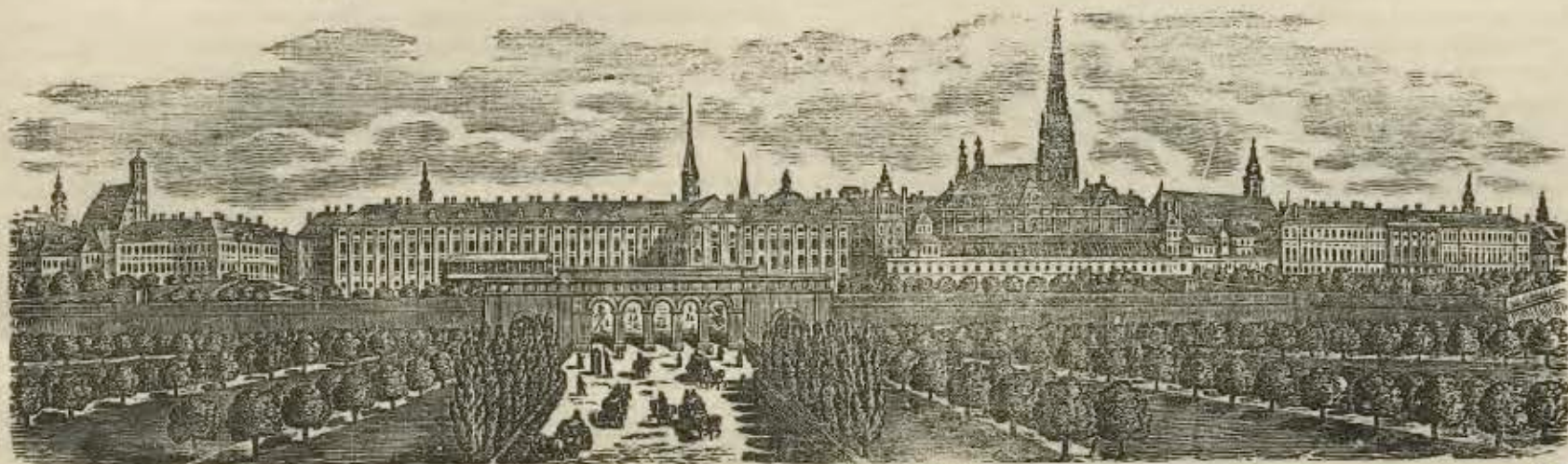

— Գլխավորը Կոնստանդնուպոլսի քաղաքի իշխանությունը կը պատկերէր։ Կրիստակոս որը (ամառայն ձիւն կէտորէն ետքը) Միտղանութեան հրապարակը Եղիսեան դպրոցը մանկուս գրանք քովիւր չարս ծիպի փառաւոր կառք մը կեցած էր։ Զարդը խիստ փառաւոր էր, ծառանսրը ոսկի ու արծաթի դարպեւորդ պարպաւած հապուստ նշանադրեալ հապուստ էին փայտի կառքին տէրը պակաս էր։ Բանի մը փայլեցնէ միջ հետաքրքիր բաղմուսիւնը եկաւ, խոնկաւ, ու մանր կարգին ու փառաւորութեան փոքր ապշած կը նայէին, իսկ ուրիշները ահաճեալով ու քրքիմեալով «Այդ սեռեւէջ՝ կ'ըսէին, աղտուակմանը» ասիկա ժողովրդէն նախաւորէր է, որ անշափ նեղութեալ ու կարասութեան մէջ է։ Մէկը իրաւունք չունէր պարզելով քանի որ կը գտնուի դեռ ժողովրդեան մէջէն մէկը որ որոստ հացին կարաս է» (ամառը Սիւրի խոտիկներն են)։ Դառաւորները անապրեալութեամբ մաս խոտերը մանկ կ'ընէին, որն որ ժողովուրդ աւելի եւս կը կատղեցնէր, անանկ որ միջոցաւ սալնու գտնուողները ծառանսրուն հարցոյքին իմաս կառքը որուն է, որ աղտուակման է ասոր տէրը Դառաւորն մէկը հանգապաւութեամբ մը «Այ, Իսթէն Սիւրին է» պատասխանեց։ Էտոր վերջ բարձրաւ ծայն ծիծաղ մըն է փրկման, խոտիկները կանգ կամոց անտերեւոյթն եղանի Բոլոց կ'ըսուի որ անանկ չէ ինչ Լոսթէն Սիւրին, հապաւ Դառաւորն Եղիսեան Կոնստանդնուպոլսի քաղաքի իշխանութիւնը։

